

Ráno zasejc vyrážíme "na Karkulku". V začátku teda ne, chtěla jsem, že jen tak půjdeme na vodítku a uvidíme, jestli... třeba... malinkatě... se nám tam nové změny neobjeví. Možná i jo, ale bojím se to zakřiknout. Hezky reagovala na povel pomalu, v Talibufetu se na mě sama dokázala zaměřit a bez dohadování poslechla na Ne! Ven!, když se chtěla sápat do křoví. V něčem jsme se možná malilinkatě posunuly jinam. Možná. Ale s ní není nic jistý. Dole u potůčku jsme si zase malilinkatě pocvičili pozornost v exponovaném místě a odchod od něj, trošku jsme si pohrály s balonkem, ale je to pochopitelně všechno omezené vodítkem. Ale kompenzované hrou, radostností a veselým projevem na obou stranách. Kosák u potůčku znamenal další pozornostní úkol a zvládla ho dobře.

Když jsme došly na louku, nasadila jsem jí košík a odepla vodítko. Následovala pochopitelně erupce pohybu, každopádně pohybu ne v rozsahu od Prahy šest až na Chodov. Košík ji hrozně prudil, myslím že ho bere jako omezení celkově, tedy i v pohybu, proto se - zatím - drží víc u mě. A jakoby s ním byla líp ovladatelná. 2x se jí podařilo si ho servat. Ale zlepšuju se v grifu - sundám košík, odměním hrstí dobrůtek, drapnu za obojek, nandám košík a můžu vypustit psa ☐ . Teda fenu ☐ .

Když se v dálce rozštěkaly Dášenky, hezky poslechla /ona je u Dášenek obecně docela dobře ovladatelná/ a tak jsem jí mohla říct, ať za nima utíká. Což pochopitelně plně využila a řítila se jak urvanej vagon. Kdo má rád urvanej vagon? Nikdo, takže nikdo nemá rád Tálii ☐ . Ale jo, pak se i chovala normálně, s holkama se očuchala a sama mazala za mnou. Pěkně dostala dobrůtky a pak už zase zpátky na vodítko a dostát venčícím povinností. Aby taky na Rumíčka došlo. Ten už byl ráno s páníčkem, takže jsme si mohli vzít jen tak balonek a chvíli si pohrát s balonkem a pak hlavně teda čuchat tam, kde právě byly jak Dášenky, tak Tali. Musel si to všechno naskenovat a zkontrolovat, jestli Dášenky fakt doháraly.

Odpolko - nebo teda spíš podvečer - nás s Tali čekal cvičák. Bylo pěkně hnusně a já si říkala, že bude nepříjemnej opruz vystoupit tu stanici dřív, aby se Tali mohla vyvenčit, počuchat si a jen tak se projít, než půjdeme na cvičák. V tý tmě na louce, kterou se prochází to nebude nic moc. Jeeenže. Pánik nás - teda mě - zachránil, neb byl prosíravý.

Na psím bydlíku jsem našla vzkaz, že Tali byla už půl hodky venku a teď jsou venku s Rumajzlíkem. Tak jsem měla prostor na klidný Talivítání, nakrájení si rohlíků na odměny, masíčka a nafedrování pamlsků do ledvinky. Chvilku před odchodem na tramvaj, dorazil

Rumíčkotým dom, pěkně mokrá jako myši. Nebyla jsem radostná. Naštěstí, když jsme odcházely už přšelo jen trooooošánek.

Tali hezky překvapila, šla na tramvaj jako dáma. Nestihly jsme nandat košík a už jela tramvaj. Košík jsme teda nasadily až uvnitř, ale musím ji pochválit. Krom normální chůze od domu až na zastávku, se v tom dopravním prostředku chovala naprosto fantasticky. Sedla si a prostě normál ☐ . Mooočikovná, mooočikovná. Vystoupily jsme do poměrně hustého provozu aut u zastávky a dobrý, byla na příjmu. Stejně tak cesta na cvičák byla na pohodu. Až těsně u něj, jsme se trošku musely dohodnout, jak to s tou chůzí teda bude ☐ .

Na cvičáku samotným to pro ní bylo tentokrát těžký. Končila hodina agi a chystala se hodina naše + další agi. Psů jak..... no jak máku a ne všichni majitelé byli ... jak to nazvat? Ohleduplní. Je fajn, že pes je nekonfliktní, ale nemyslím, že je nutný nechat ho pobíhat prostorem mezi ostatníma. Stejně tak je myslím ne úplně domyšlený, sednout si na lavičku, přezouvat se a nevsímat si svého psa, který sice na vodítku, ale štěká a vybíhá /ne vyjíždí, to ne, ale vybíhá a vyštěkává ostatní/ do všech směrů a na všechny psy. Taky myslím, že není úplně fajn, když přijdu se svým hovíkem, jsem pán co má sice sto kilo, ale hovík se mnou lomcuje a táhne mě k jinému psu, kterýho si majitelka /tedy Koláče ☐ / snaží umravnit. Myslím, že jako stokilovej chlap bych neměla mít problém s tím, toho psa sakra zastavit. Navíc na moje důrazný požádání to nakonec šlo. Hm, tohle mě nepřestane udivovat, ta krátkozrakost lidí (nebo neohleduplnost?) , nebývala jsem na to na cvičáku zvyklá, asi trend novy doby . Kruci, když vím, jaký mám se psem problém /vyjíždí, štěká, neposedí a pobíhá si nekontrolovaně prostorem/, tak si toho psa ošéfuju, ne? Abych nečinila potíže někomu jinému. Kdybych tam měla pitbula, co sežere na co se podívá a nedala mu koš /stejně neohleduplně jako oni nechali konat svoje psy/ , nechali by je činit totéž, nebo by si je konečně hlídali? No nic, to je jen takový povzdechnutí. Ale nebude dneska poslední.

Páč... kvůlivá nepřízni počasí jsme měli hodinu v klubovně. V malém omezeném prostoru - navíc plným lákadel - od pamlsků ostatních, přes hračky, různé zajímavé předměty a tak podobně. Tady musím Talimůrku hodně vychválit. Na to, že to byla její druhá hodina a že se momentálně chová, jako naprostej idiot ☐ , a že tam bylo tolik moc věcí, SE CHOVALA VÝÝBORNĚ /jasně, ne furt, ale hlavní známka zní VÝÝBORNĚ/.

Ba naopak, musím trochu "pokárat" sebe. Za určitou nedostatečnost □ , ale je to proto (a na tom se s výcvikářkou shodneme) , že mám trochu omezené možnosti. Tím, že nevím co Tali v pikosekundě vymyslí, musím být pořád připravená na to ji fyzicky zastavit (což mi věřte - nevěřte, při její dynamice pohybu pro mě fakt není jednoduchý) , takže mám jednak jednu část mozku ale hlavně!!! jednu ruku, která musí být připravená jistit a zasáhnout, vyřazený z provozu. Tím pádem jsem s praktikováním určitých figlíků a detailů, trochu vyřazená z provozu (což vím a děsně mě to štve ale momentálně s tím prostě nic nenadělám, nerada bych, aby ve svý pohrkanosti a radostnosti vyrobila někde problém) . Tak ale snažíme se to nějak obejít.

Byli jsme na hodině zase čtyři a teda musím říct, že to byl docela záhul. Pro mě proto, že dva ze psů (borderák a šeltie?? hodně velká šeltie) natvrdo po Tali šli. Šeltie s hysterií a vyceněnejma zubama, milej borderák - to bral opravdu natvrdo. Trochu divný teda, když Tali je fena. Oba byli na vodítku, ona při seznamování šla -díky tomu vodítku normálně. A on si čuchnul a pak šel do ní. ... moc nechápu. Co nechápu ještě víc, že ho to majitelka nechala udělat podruhý!!! Poprvý chápu, nepočítala s tím. Ale podruhý ten pes jasně dával najevo, že jde do útoku a ona kouká a nic. Psa neosloví, nestáhne, nenatáhne na sebe, nic. Nechala ho do toho útoku dojít, zakročila výcvikářka a chlapec se divil.

A v podstatě úplně stejně - spíš ještě s prominutím debilnějš - reagovala majitelka tý fenky šeltie. Od začátku hodiny viděla, že její feňule má s Tali problém. Chápu, v pohodě, fence nemusí být Tali příjemná. Ale... pak proboha, když ji nemám zvládnutou, nechodím kolem toho psa co jí vadí, zvlášť!! když ten pes cvičí, má odložení a má provádět nějaký cvik.

Ne, nezabila jsem tu paní, ale řekla jsem značně nahlas, že prostě tohle NE! a jestli by byla tak laskavá a fenu si hlídala. no, tak dobrý, snažila se, ale jako ... ne že by jí to šlo. Spíš mi přijde, že vůbec nechápe, kde má problém /a hlavně, že ho po čase s tou fenou bude mít mnohem větší / Aniž by si toho všimla, nebo jí to bylo jedno, feňule si to ještě párkrát stříhla, v ten moment už teda trošku dál od nás. Ale radost jsem z toho neměla, nechci, aby si Tali ze cvičáku odnášela pocit, že tam po ní psi půjdou.

Každopádně ale... Talinka byla výborná při cvičení a nejen při něm □ □ Při cvičení se jí dařilo docela hezky se soustředit a já si měla možnost uvědomit pár věcí, který mi díky tomu, že ji pořád musím ostržit zrakem pozorovat, uniklo. Učily jsme se hezky koncentrovat, taky

měnit polohu ze sedni do ke mně /to náááhodou hezky zná, tak nám to pěkně šlo /, a taky ke mně v momentě, kdy je člověk ke psu zády. To jí taky jde dobře, protože to doma trénujeme. Hezky se ve dvojici odložila. Má jen problém s tím, že jakmile je pochválená, bere to jako uvolňovací moment. To je moje chyba /nebo naše teda/ , to vím, ale vychází to zase z toho, že člověk s ní pořád má hrozně moc kapacity mozkový a fyzický, zaměřený na to, aby nevyrazila a na tom vodítku nezabila sebe, toho, kdo jí drží a to, za čím se řítí. Plus taky to, že poměrně rychle ztrácí o odměnu zájem. Jde jen o to, mít prostor se na to zaměřit. Probraly jsme postup, co by jí mohl vyhovovat a uvidíme.

Když skončila hodina, nahlásila jsem, že půjdeme až poslední, aby to pro ni bylo v klidu. Nehodlala jsem se motat tam, kde by po ní vystartovali dva psi. I přes to, že jsme se stáhly do strany, tak paní s šeltií opět nedomýšlela a svého-podle ní- dobře ovladatelného psa nechala volně loženýho s cárajícím se vodítkem... Hele no nic, komentovat to nebudu, to už by bylo za čárou. A já si chtěla z té hodiny odnést prima pocit.

Ten jsem si ovšem ještě musela vybojovat □ , protože před otevřenýma dveřma klubovny se sešli ti , co ve vedlejší hale končili hodinu agi s těmi, co šli na další. Takže rumrajch a spousta uštěkaných pesanů. To v Tali způsobilo puzení vyrážet a štěkat taky. Což je ovšem v jejím podání značný rozdíl než, když štěkají a vyrážejí ti malí psi, co z agi nebo na agi šli (a že jich teda vyřvávalo-přiznám se, že tohle by mě teda otravovalo dost, pokud by mi to pes dělal) . Takže jsem ji několikrát musela dovést do klidu, abych se mohla přezout, sbalit věci a jít. Ale ... povedlo se, bylo po mém. Byl klid, ležela na zemi a čekala, až se přezuju (ty jo ale ten nerf!! aby mi nevylítla □ a já neplachtila v nestřeženým okamžiku kdy si budu zavazovat tkaničky, vzduchem).

Aby nebyla nevyužitá a měla pocit důležitosti, "nařídila" □ jsem jí, aby mi podala tu botu! Byla močikovná a botku mi podala. Když jsem řekla, že ešče tu druhou, podala i tu. Supr, supr. Byla zasejc močikovná a dostala mooc dobrůtek.

Odchod z klubovny v momentě, kdy se venku nakupilo mnoooho psů, byl trochu těžší, ale pod povelom jsme to zvládly. Venku za plotem už na nás čekal páníček a v autě Rumíček. Juchéé, jdeme rovnou do teplaaa!

Doma dostala Talinka plnou miskou vynikající večeře, trochu se pomasakrovali s Rumíčkem a

pak byla tak jako hodnej bytovej péf. Dokonce... DOKONCE!! vydžela být v klidu a "hlídat" dveře od bytu, ešivá von už nejde ten pánik, co šel do samošky pro svatomartinský víno. Seděla uprostřed předsíně, Rumíček stál u dveří a monitéroval situaci, já jsem jí tiše šeptala, ať dává požooool, požooool, ešivá nende ten pánik..."a ona dávala ten požooool □ .

Vydržela to hodně dlouho a vyrazila, až když došel pánik dom. Já jsem pak ohřála vynikající svíčkovou a dala si vynikající svatomartinský víno. A..... půjdu spát do péří, páč toho mám taky plný brejličky.